

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

λαϊκός συγγραφέας 'Ιούλιος Ντυπὸν εἶχε εἰστάσει στὸ εἰκοστὸ ἐκτὸ κεφάλαιό τοῦ μυθιστορηματώ του «Οἱ προσωπίδοφόροι τοῦ Παρισιοῦ», ποῦ τὸ ἔγραφε γιὰ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα. Τὰ πρόσωπα τοῦ ἀνακατευόνταν σὲ συναρπαστικὲς περιπέτειες, σὲ συγχερᾶ ἐγκλήματα καὶ σὲ ζοφερὰ μυστηριώδη δράματα. Αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ποῦ θ' ἀναστάνε δίχως ἄλλο τὸ ἀναγνωστικό του κοινὸ, εἶχε πέντε δολοφονίες, τρεῖς ἀπαγωγές, μιὰ δηλητηρίασι, μιὰ μονομαχία, δυὸ γάμους κ' ἕνα διαζύγιο. Κι' ὠστόσο ὁ Ντυπὸν βρισκόταν ἀκόμα στὴ μέση...

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε οὗτι, ὡς τότε, ἡ δουλειὰ ἦταν εὐκόλη, μὰ εἶχε περθεῖται τόσο τὴν ὑπόθεσι, ποῦ δὲν μπορούσε πιά νὰ προχωρήσῃ.

Ἐκείνο τὸ βράδυ λοιπὸν, ὅστερ' ἀπὸ τὸ φαγητὸ, κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του κ' ἔκανε ὄραο νὰ μὴν πῆναι νὰ κοιμηθῇ, ἀνδὲν γέμιζε πρῶτα εἰκοσιὰ σελιτὰ χειρόγραφα.

— Νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃς καθόλου... Εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα του. Θέλω νὰ γράψω!

Ἐκείνη φρυκιά τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς δὲν θὰ τάραιε διόλου τὴν ἐμπνευσι του κ' ὁ συγγραφέας μὰς κλειώθηκε στὸ «ἀδύτο» του, δάγκωσε τὸ κονδυλοφόρο μὲ λύσσα καὶ μὲ ἀπόγνοσι κ' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βεθῇ μιὰ λύσι, σ' ἕνα πεσθικὸ ἐπεισόδιο ποῦ θὰ ἔκανε τοὺς ἀναγνώστες του, ν' ἀνατριχιάσουν ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τί γίνεται δὴ πέρα... εἶπε μόνος του. Οἱ προσωπίδοφόροι μὴχαν κρυφὰ στὴν ἑταιρεία τοῦ βαρῶνου Βαλιμουτά, ποῦ εἶχε τὸν περίφημο κόκκινο σάπφειρο... Αὐτὸν τὸν σάπφειρο ἤθελε νὰ τὸν χαρίσῃ στὴ φίλη του ὁ ἐπιχειρηματίας Μπουλάρ, ὁ ἀόρατος ἀρχηγὸς τῶν προσωπίδοφόρων...

Κι' ὁ Ντυπὸν κινούσε μὲ τὴ φαντασία του τοὺς μυστηριώδεις ἠρώες του : Ὁ Μπρατανιῶρ, τὸ ἐγκληματικὸ ὄργανο τοῦ Μπουλάρ, ποῦ εἶχε σκοτώσει ὡς τότε δεκατρεῖς ἀνθρώπους, προχωρούσε ἀθόρυβα, μπροστὰ ἀπὸ τοὺς πέντε προσωπίδοφόρους, μέσα στὴ σκοτεινὴ ἑταιρεία τοῦ βαρῶνου, γιὰ νὰ κλέψῃ τὸν κόκκινο σάπφειρο...

Ὁ 'Ιούλιος Ντυπὸν ἄρχισε νὰ μουντζουρώνῃ τὸ χαρτί. Ἡ πέννα του ἔτρεχε γρήγορα καὶ γέμιζε εὐκόλα τὸ χειρόγραφο. Ἔτσι πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μὰ τί κρίμα ! Μιὰ λεπτομέρεια, ξαφνικῶς, ἀνάγκασε τὸν συγγραφέα μὰς νὰ σταματήσῃ τὸ γράψιμό του.

Ὁ κόκκινος σάπφειρος βρίσκεται μέσα στὸ θαυρασιμένο χρηματοκιβώτιο τοῦ βαρῶνου, συλλογίστηκε. Θαυμάσια !... Ὁ Μπρατανιῶρ τὸ ξέρεε πολὺ καλά... Πληρώσει, λοιπὸν, τὸ χρηματοκιβώτιο μὲ τοὺς ἀπαίσιους κ' ἐγκληματικούς συνενόχους του. Μὰ πῶς θὰ τὸ ἀνοίξῃ ; Πρέπει νὰ βεθῇ τὸν τρέφο. Ἀλλοίως μορεὶ νὰ γελοιοποιήθῃ στὰ μάτια μερικῶν ἀναγνοστῶν μου, ποῦ ξέρουν ἀπὸ διαρρήξεις... Πῶς, διὰ βολο, σπάνε τὰ χρηματοκιβώτια οἱ διαρρηκτες ; Ἐγὼ ξέρω πολὺ λίγα πράγματα ἀπ' ὅσα ξέρεε ὁλος ὁ κόσμος.

Ὁ Ντυπὸν ἀνοίξε τὴ «Μεγάλῃ Ἐγκυκλοπαίδεια», μήπως βρεθῇ τίποτε, μὰ ὁ κόπος του πῆγε χαμένος. Δὲν βρῆκε καμιὰ λεπτομέρεια.

— Αὐτὰ εἶνε τ' ἀγκάθια τῆς δουλειᾶς ! Στέναξε μὲ πίκρα. Καὶ τώρα ; Τί θὰ κάνω ; Μήπως μπορῶ νὰ πάω νὰ ρωτήσω, τέτοια ὥρα, ἕναν εἰδικὸ ; Τί ἀτυχία ! Δὲν θὰ μπορέσω νὰ προχωρήσω ἀπὸψε... Κι' ὅμως εἶχα ἐμπνευσι !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο στὸν προθάλαμο. Ὁ Ντυπὸν, νευριασμένος, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ γκρινιάξε :

— Μὰ τί κάνεις λοιπὸν, Βικτορίνα ; Γιατί...

Τὰ λόγια ὅμως πνίγησαν στὸ λαϊμὸ του. Ἔνα τρομακτικὸ θέματα παρουσιάσθηκε στὰ μάτια του : ἡ γυναῖκα του ἦταν ἀνάσκελα κάτω στὸ πάτωμα μὲνα φίμωτρο στὸ στόμα. Δίπλα της, δυὸ ἀγνωστοί, μὲ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου σκεπασμένο μ' ἕνα κόκκινο μανητὶ, ἔκαναν ἕνα σωρὸ ἱσοπτικῆς κινήσεως. Κι' ἄξαφνα, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σημάδεψε μὲ τὸ πιστόλι του τὸν 'Ιούλιο Ντυπὸν καὶ τὸν πρῶτα :

— Ψηλά τὰ χέρια ! Ἀλλοίως θὰ σὲ κάψω ποικωρητάκο ἀπόψε !

Ὁ συγγραφέας μὰς τὰ ἔχασε καὶ σήκωσε ἀμέσως τὰ χέρια του φελλίζοντας :

— Μὴν... πεί... περθεῖστε...

— Ὁ ἀγνωστος τότε τοῦ ἔβασε πει :

— Δὲν εἶμαστε φρονιάδες, καὶ δὲν θέλουμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συμφωνήσουμε, σὰν καλοὶ φίλοι. Μὰ ἡ κυρία, βλέπεις, εἶχε τὰ νευρά της καὶ ἤθελε νὰ σηκώσῃ τὸν κόσμο στὸ πόδι ἀπὸ τίς φωνές. Ἔτσι τῆς κλείσαμε κ' ἔμεινε τὸ στόμα. Εἴμαστε ἐν τάξει... Ὅσο τώρα γι' αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποῦ κρατᾷ στὸ χεῖρ μου, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς δὲν θὰ κλεαϊδῆσῃ, ἀνδὲν μὰς κάνῃς τὸν τσαγκό...

— Τί θέλετε ; ψιθυρίσε φοβισμένος ὁ Ντυπὸν.

— Μπρόβο, ἐρώτησις ! Ἐκανε ὁ κλέφτης ποῦ μπαίνονας στὸ γραφεῖο εἶχε δὴ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐμπρός, δός μου τὰ κλειδιά τῆς κάσας !

— Ἀλλοίμονο, κύριοι ! Φώναξε στενάχριστος ὁ συγγραφέας μὰς. Αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο εἶνε τελείως δικαιοσυμικὸ. Τὸ ἕνα κληρονομήσει ἀπὸ ἕνα θεῖο μου. Ἄλλοτε ββαζα διάφορα χαρτιά ἔχει μέσα. Μὰ εἶνε δὴν χρόνια τώρα ποῦ ἔχασα τὸ κλειδί του καὶ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦ πιά...

— Ἄσε τὰ αὐτὰ, γέρο ! Τὸν φοβέρισε ὁ λοποδότης μὲ τὸ πιστόλι...

— Κι' ὅμως σὰς λέω τὴν ἀλήθεια !

Ἐκείνος τότε σήκωσε τοὺς ὀμους του ἀδιάφορα.

— Πάει καλά ! Ἐὰ μὰς κάνῃς νὰ ἰδρώσουμε λιγάκι, μὰ θὰ σὰ δεῖξουμε πῶς δὲν εἶμαστε πορτοῖδα...

Κι' ἔπειτα κάνοντας νόημα τὸν σύντροφό του :

— Ἐμπρός, Μπόμπ ! Τοῦ εἶπε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

Ὁ Μπόμπ τότε βεγαλε τὰ σόνεργα τῶν διαρρηκτῶν κ' ἄρχισε νὰ κόβῃ καὶ νὰ τρυπά τὸ μέταλλο τῆς κάσας. Ὁ 'Ιούλιος Ντυπὸν παρακολουθοῦσε τὴ διάρρηξι μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Σὲ λίγο ἡ μεταλλικὴ πόρτα τῆς κάσας εἶχε ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα. Ἡ φλόγα τοῦ ὀξυγόνου εἶχε λυώσει σὰν μοῦρβι τὸ μέταλλο. Ἀμέσως τότε τὰ χέρια τῶν διαρρηκτῶν χάθησαν μέσα κ' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν.

— Εἶπε ἀλήθεια, Μπόμπ ! Φώναξε ὁ κλέφτης μὲ τὸ περιστρωφὸ, ἀπογοητευμένος.

Ἡ κάσσα εἶνε γεμάτη παληόχαρτα. Τὴν πᾶθαμει... Αὐτὸς ὁ νοικοκυριᾶκος εἶνε ἀπένταρος !

— Καὶ βέβαια δὲν εἶμαι πλούσιος... Ἐκανε δειλὰ ὁ 'Ιούλιος Ντυπὸν. Εἶμαι ἀνθρώπος τῶν γραμμάτων καὶ συντεπῶς...

— Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω!.. Γκρινιάξε ὁ Μπόμπ.

Ὁ συγγραφέας μὰς ὠστόσο ἐξηκολούθησε :

— Κύριοι, θέλω νὰ εἶναι εἰλικρινῆς μαζί σας. Μέσα στὸ σπίτι ὑπάρχουν διακόσιοι φράγκα. Ἄς τὰ μοιρασθῶμε...

Κι' ὁ Ντυπὸν βεγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ ἐκατόφραγκα κ' ἔδωσε τὸ ἕνα στοὺς διαρρηκτες.

— Γιὰ τὴν ἐνοχλήσι σας... τοὺς εἶπε : Οἱ κλέφτες γέμισαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ πήραν τὸ ἐκατόφραγκα.

Ὁ Ντυπὸν τότε, ἀφου δίστασε λιγάκι, τοὺς εἶπε πάλι :

— Φίλοι μου, θὰ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δεῖξετε ἀκόμα μιὰ φορὰ πῶς δουλεύετε τὴ φλόγα τοῦ ὀξυγόνου;

Οἱ διαρρηκτες τὸν κύταξαν μὲ περιέργεια κ' ὅστερα γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσουν τὴν καρδιά, τοὺς δεῖξαν ὅπως δούλευαν τὰ σόνεργα τους.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι ! τοὺς εἶπε, ὅταν τελείωσαν, ὁ 'Ιούλιος Ντυπὸν.

Ἐπειτα τοὺς ξεπροβόδισε σὰν νὰ ἦσαν ἐπισκέπτες τῶν Μόλις δὲ ἐκείνοι βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὁ συγγραφέας μὰς ὄρησε μέσα στὸ γραφεῖο του καὶ ξεχνώντας ὁλοτέλα τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα του ποῦ ἦταν ἀκόμα μὲ τὸ φίμωτρο στὸ στόμα, ἔσκυψε λάνω στὸ χειρόγραφο τοῦ ὀλόχαρος.

— Ἄ ! ἔκανε. Ἡ περιγραφή τῆς διαρρήξεως θὰ εἶνε ὀκζώντανη !

Κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ μὲ πνευτὸ κ' ἔγραψε τὴ συνέχει τοῦ μυθιστορημάτος του. Τὸ πρωτὸ, ὀλόκληρο τὸ κεφάλαιο ἦταε τομο.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ἄπὸ τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἀρχεταὶ λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικίῶν Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποσῆς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥ. — Σύνταγμα—Μητροπόλεως 14Α.— ΑΘΗΝΑΙ.